

“A karnagy kötelessége, hogy segítse a zenész munkáját” - interjú Kabdebó Sándorral

Tóth Mercédesz | 2015. december 08. 20:42:14 |

A főiskola sok olyan tehetséges hallgatóval büszkélkedhet, akik mögött sikeres oktatók állnak.

Kabdebó Sándor az Eszterházy Károly Főiskola Ének-zene tanszékének óraadó adjunktusa, karnagya a Kodály Zoltán VII. Magyar Kórusversenyen az EKF Női karával és Kamarakórusával arany minősítést, és az Editio Musica Budapest Zeneműkiadó különdíját, míg a Corvinus Egyetem Prelude Vegyeskarával a verseny nagydíját, közönségdíját, valamint a vegyeskar kategória első helyezését is elnyerte.

Fotó: Nagy Zoltán

Évek óta foglalkozik karvezetéssel, mi volt az, ami erre az útra terelte? Milyen kórusokat vezet?

Azt hiszem, kisgyermekkorától kezdve meghatározott volt az utam – sok kórust láthattam és hallhattam gyermekként –, így ez érdekelt leginkább. Később, egyre inkább kiderült, hogy közgazdaságtan nem érdekel, ugyanakkor az egyetemi énekkarnak lelkes tagja voltam, teljesen eldőlt a sorsom.

Jelenleg a Corvinus Egyetem általam alapított Prelude kórusát, az Eszterházy Károly Főiskola női karát és kamarakórusát vezetem, illetve karnagyként dolgozom még a Magyar Rádió Gyermekkórusánál is.

2009-ben is megnyerte a Prelude Vegyeskarral a Kodály Zoltán Kórusversenyt, miben hasonlított és miben különbözött a két verseny, illetve maga az élmény?

A versenyek lebonyolítása hasonló volt, viszont a két élmény nem összevethető. Akkor versenyezni akartunk, a kategóriánkat sikerült is megnyernünk, legutóbb viszont egy olyan műsort akartunk elénekelni, aminek különleges a mondanivalója. Ez olyan jól sikerült, hogy a kategória-győzelem mellett a közönségdíjat és a verseny nagydíját is megnyertük. Természetesen nagyon örültünk a sikerünknek.

Hogyan készül a kórusokkal egy-egy megmérettetésre, mi múlik a karvezetőn és mi a kóruson?

Ez mindig a kórustól függ. A Főiskola kórusánál elvárható (lenne) verseny előtt a művek egyéni felmondása, de egy amatőr kórusnál ez nem működik igazán jól. Próbáljuk különösebb stressz nélkül megtanulni a darabokat, és a fellépésen arra koncentrálnunk, hogy a próbákon megbeszélte, begyakorolt dolgokból minél több megvalósuljon. Közös a felelősség, a karnagy igyekszik közvetíteni a mű hangulatát, mondanivalóját, az énekes pedig igyekszik megvalósítani a karnagy elképzeléseit. Az énekes intenzíven dolgozik a koncerten, a karnagy kötelessége, hogy segítse ezt a munkát.

A Kodály Zoltán Kórusverseny a legrangosabb kórusverseny, ahol szintet is választhatnak a kórusok a kategóriák mellett, mit jelent ez? Mi minden befolyásolta a művek kiválasztását?

A szintválasztás a verseny idején volt. A Nagydíjért csak azok énekelhettek, akik vállalták a kötelező művel neheztelt „A” kategóriát. Az előírt kórusmű mellé az énekkar képességeinek megfelelő, de semmiképpen sem könnyű, karakterében változatos, több zenei korszakból származó műsort szerkesztettem. Ha lehetséges, szeretek magyarul, hazai szerzők tollából írt műveket megszólaltatni, mert igazából ezek szólnak nekünk és rólunk.

Mi vár Önökre a jövőben? Azonnal készülnek egy újabb megmérettetésre, vagy esetleg kicsit lazít az újabb kóruspróbák előtt?

Újabb megmérettetésre nem készülünk, de lazítás sincs. Úgy gondolom, a kórusmunkában a próbafolyamat a legérdekesebb, az igazi élmény jelen lenni a kórusmű hangzó megszületésénél. Mondhatnám, hogy nem szeretem a versenyeket, mert a zene nem verseny, de szervezési okokból nagyon kényelmes versenyezni, hisz nekünk ott csak énekelni kell. Az is igaz, hogy a tagoknak motivációt jelent egy versenyre való fölkészülés, és a verseny hangulata is különleges, amit érdemes néha átélni.

Mit gondol, mi a titka annak, hogy valakiből jó karnagy váljon?

A rengeteg munka. Igyekezni kell egyre jobb muzsikussá válni, meg kell tanulni a vezényléstechnikát, háttérbe kell szorítani magunkat, hogy minél több megjelenhessen a zeneműből, a zeneszerző elképzeléseiből, és folyamatosan figyelni kell a kórushangzást, illetve a kórust. Tudni kell, milyen hangulatban vannak az énekeseink, a komoly problémákkal küszködőknek lehetőségünkhöz mértén segítenünk kell. Nem téveszthetjük szem elől, hogy a kórusvezetés nem pusztán zenélés, hanem közösségépítés is.

Mi tart munkássága legjelentősebb pillanatának? A karnagyság, kórusvezetés mellett miért választotta a tanári pályát?

Nincs olyan, hogy „legjelentősebb pillanat”. Amikor a tanítványok, vagy szülők éreztetik velünk, hogy elfogadják, amit csinálunk – mert itt most elsősorban a tanításra gondolok –, akkor az erőt ad a további munkához. Tanítok, mert erre van képesítem, és mert itthon kórusvezénylésből csak három profi kórus vezetője tud megélni. Másrészt viszont, amikor egy koncert, vagy verseny jól sikerül, akkor sejtjük, hogy jó úton járunk. De ez egy végtelen út, aminek mi az intenzív munkával is csak töredékét tudjuk bejárni. Ezért vagyunk látszólag mindig elégedetlenek, mert tudjuk, hogy még milyen irdatlan nagy feladatok állnak előttünk.

Fotó: Nagy Zoltán